

LidercFény

amatőr kulturális folyóirat

www.szentesinfo.hu/lidercfeny

II. évfolyam, 1. szám, 2008. január

Fantasy

Horror

Szépirodalom

Versek

Novellák

Interjúk

Zenerovat

Filmrovat

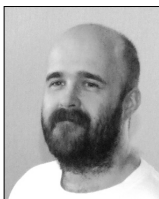
Könyvajánlók

**Ehavi számunk alkotói:
ImiRamone, Kósza, Ida, Nené,
Fuvallat, Tim Shaw, Lord Faustus,
Túri András, Jimmy Cartwright**

Köszöntő

Új év, új lendület, új alkotók.

Először is hadd kívánjunk minden kedves olvasónknak és alkotónknak sikerekben gazdag, boldog új évet!

Alig hihető, de máris eltelt majdnem két hét az idei évből. A mozgalmas tavalyi év után, idén is legalább annyi eseményre számítunk. Terveink vannak dölgivel, szépek, jók, és egyebek is, de sajnos az idő-energia-humán erőforrás hármass meg lehetőséget szab ezek megvalósításának. Mi azonban nem adjuk fel! Többé-kevésbé kipihenten és sok-sok lelkesedéssel vetjük bele magunkat az idei teendők rengetegébe.

A folyóirat elérkezett a második évfolyamához, amit az induláskor csak remélni mertünk. Érkeznek persze vélemények is, hadd idézzem itt és most a II. Lidércfény Pályázat egyik nyertesének, Káldi Péternek a szavait:

"Az újságok olvasásába is belekezdtem. Érdekes, szép újságok. Jól körüljártok a fantasy adta lehetőségeket és témagazdagok a számok! Nagy öröm számomra, hogy bekerülhettem az újságba!"

Kapitány, Jimmy Cartwright

Helyreigazítás

A december havi számunk jegyzetében a Birodalom Visszavág szentesi bemutatóját tévesen 1982 őszére tettük, a valóságban azonban 1982 február 25-én volt a premier.

A Birodalom Visszavág képregénykritikához elmulasztottuk közzétenni az egyik forrást, ahonnan az letölthető: <http://www.halozsak.hu/>

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
II. évfolyam. 1. szám, 2008. január

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin
Megjelenik minden hónap közepén.

Borító: Jimmy Cartwright - Glóbusz

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány),

Olvasószerkesztő: Túri András (András)

Grafikai munkatársak: Bognár Attila (WhiteRaven),
Scholtz Róbert (Sigynnae)

E-mail: lidercfeny@szentesinfo.hu

Internet: www.szentesinfo.hu/lidercfeny

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentés, Petőfi u. 1.

Tartalom

FANTASY

A gyűrűmért jöttem /Fényhozó/.....	3.
Siralomvölgy /Kira/.....	4.
Vándorvér /Kósa/.....	4.
A hegyek, akik nem létező istenek /Jimmy Cartwright/.....	5.
Közélgő vég /Lord Faustus/.....	6.
Az élet szép, de csak kalózként... /Néné/.....	6.
Tévedni (farkas)emberi dolog /Tim Shaw/.....	7.
Jégvilágok, fagykirályságok /Lord Faustus/.....	7.

SZÉPIRODALOM

Mi lesz ma a vacsora? /Tim Shaw/.....	8.
A bolond és a banditák /Túri András/.....	9.
Szárnyak /Kósa/.....	9.
Mivé lesz... /ImiRamone/.....	9.
Terminator, Matrix /ImiRamone/.....	13.
Felnőtté válás /ImiRamone/.....	16.

FILMROVAT

Holtak hajnala /Ida/.....	10.
---------------------------	-----

HORROR

Próza /Túri András/.....	11.
Ürdémonok /Jimmy Cartwright/.....	12.

INTERJÚ ÉS ZENEROVAT

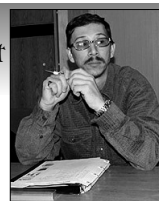
Decembri koncertélmények /Túri András/.....	14.
---	-----

KÖNYVAJÁNLÓ

Arkagyij és Borisz Strugackij: Stalker /Jimmy Cartwright/.....	13.
Szergej Lukjanyenko: Éjszakai őrség /Ida/.....	16.

Jegyzet

Jimmy Cartwright

Egy év összegzése

Megértük ezt is, egy éves lett a Lidércfény amatőr kulturális folyóirat, röviden Lidércfény AKF.

A kezdeti 4 oldalas terjedelem ma már igen megmosolyogtató, de annál inkább bátor vállalkozásnak mondható. Második számunk 8, a harmadik már 12 oldalas volt, amit egészen az ötödikig tartottunk, hiszen a hatodik, rendhagyó számunk 20 oldalasra sikerült (ráadásul úgy, hogy a rendelkezésre álló anyag fele ki is maradt). Ezután még egy alkalommal jelentünk meg 12 oldalon, háromszor 16 oldalon, egyszer ismét 20 oldalon. A legkiemelkedőbb azonban a szeptemberi, 24 oldalas lapunk volt, amelyben a nyáron kiírt II. Lidércfény Pályázat nyertes írásait tettük közzé. Ezek a száraz adatok. Nézzünk némi lájtosabbat...

A Lidércfény AKF egyelőre nem hivatalos kiadvány, inkább afféle szamizdat jellege van, hiszen bárki szabadon terjesztheti, akár fénymásolás útján is, és nincs ISSN számunk sem.

Az egy év alatt más is történt persze, amelyekről a Online magazinban be is számoltunk. Év elején megjelentettük Bereczky Zita: Szellemtánc című verseskötetét, amelyen már az előző év ősze óta dolgoztunk.

Próbáltunk összehozni tavaly egy egyesületet is a Lidércfény számára, ez azonban sajnos meghiúsult - több okból kifolyólag. Azért nem adtuk fel, s úgy néz ki mégis „egyesülünk”, de az eredeti elképzeléshez képest nem saját egyesületünk lesz, hanem egy már meglévőhöz csatlakozunk néhányan.

Tavasszal részt vettünk a Barátok Verslista által kiírt verspályázat zsűrizésében. Nyáron st(r)andoltunk a most indult Civil Tér elnevezésű kulturális és művészeti rendezvényen, és megtartottuk a IV. Lidércfény Találkozót is.

Nyilván foglalkoztunk a Lidércfény Online Kulturális Magazinnal is, sok-sok új anyag, vers, novella, fotó és grafika kapott helyet az oldalon. Ezen kívül kicsit megújultunk kinézetre is, valamint elindult egy képregénysorozat Lidércké néven.

Szóval mozgalmas volt az év, és a sok teendő mellett sikerült pár nagy csúszást is produkálni. Legtöbbet az oldalra beküldött művek megjelölésével, a legnagyobbat meg a pályázat nyereségeinek kipostázásával. Azért azt hiszem, mégis elégedettek lehetünk, és talán kezdjük utolérni magunkat.

A GYŰRŰMÉRT JÖTTEM

Az embert egy-egy álom különös dolgokra ragadtathatja. Van, hogy csak ihetet ad egy versre, novellára, rajzra, festményre... És van, hogy egészen furcsa cselekedetekre ösztökél...

Kinyitottam a szemem. Az álom utolsó képe még egy pillanatilotta lebegett, majd végérvényesen eltűnt, csatlakozva társaihoz a feledés homályában. Nem maradt utána más, csak egy jóléző érzés és hiányérzet. Szerettem volna visszahozni a képeket, melyek az imént még a birtokomban voltak, és ezzel a különös, bódító érzéssel töltötték el. Mindhiába! Az órára néztem. Háromnegyed öt. Ötkor szoktam kelni, ha munkába megyek, tehát még nem csöröggetett.

„Ma különben is szabadnapos vagyok” – gondoltam – „így az este be sem állítottam a veckert. Akkor meg mi a csodáért kellett ilyen korán felkelnem... Hát persze! Az álom!”

Rengeteg mindent összeálmodunk éjjelente, de csak arra az egyre emlékszünk, amely után, vagy amelyből felébredünk. Most viszont hiába törtem a fejemet, erőlködtem, mégsem tudtam, mi kellett bennem ezt az észveszejtő hiányérzetet.

A reggeli rutinteendők, vagyis a „szent kávézás”, tisztálkodás, vajaskenyér-majszolás enyhítettek ugyan az állapotomon, de megszüntetni nem tudták. „Mint amikor hetek óta készülsz valami fontosra és ahogy eljön az ideje, megfélemedsz róla.”

Nem bírtam sokáig ezt a feszültséget, kilenc óra előtt néhány perccel felkerekedtem, csavarogni indultam a belvárosba.

A téren aztán egy hirtelen ötlettel vezérelve nem a megszokott villamosra szálltam fel, hanem az ellenkező irányba haladóra. A körút ezen szakaszát is ismertem jól, járni viszont már hónapok óta nem jártam erre. Sem ismerősöm, sem dolgom nem akadt ebben az irányban. Így volt ez most is. Legalábbis azt hittem. Aztán, míg a jármű ablakából a kora délelőtti járókelők elsuhanó alakjait figyeltem, megpillantottam a „boltot”. Ugyan csak egy másodpercre tűnt fel előttem, hogy máris helyet adjon a következő kirakat képének, mégis biztos voltam benne, ide indultam, ez az üzlet az úticélim. Izgatottan vártam, hogy a járgány beforduljon a következő megállóba. Sőt! Magamban még szuggeráltam is:

„Most szépen elkezdesz lassítani! Mondom lassítani... Nem halad?! Nem akarok annyit gyalogolni feleslegesen!” – Ugyan kora ifjúságom óta imádom sétálni, de egyszerre túl türelmetlen lettem hozzá. Mielőbb vissza akartam jutni a bolthoz.

A villamos megállt. Az ajtaja jóformán még ki sem nyílt, mikor már átrésemeltem magam a keletkező nyíláson, majdnem feldöntve egy nénikét, aki éppen a csomagjait összeszedve készülődött felszállni.

– Na de ké... – kezdte volna elkeseredett hangon az idős asszony, de nem volt ideje befejezni, igyekezett talpon maradni.

– Élnézést! – mondtam megszegyenülve és átkaroltam őt, biztos támaszt nyújtva, még újra magára nem talál. A szatyrokat összekapva felsegítettem a járműre, a szintén utazni vágyó szürke massa – mintha semmit sem érzékelt az egészről – rezzenéstelen arccal, szótlánul hömpölygött az ajtó felé. Bennem viszont megtört valami.

„Mit kapsz, mint egy kamasz!” – korholtam magam – „Már régen kinőttél abból a korból. Különben meg, akármit is forgalmaz az az üzlet, meg fog várni. Csigavér!”

Most már nyugodt, határozott léptekkel indultam tovább. Újra önmagam voltam. Külsőleg. De a torkomat szorongató gombóc minden lépéssel nőtt egy kicsit.

Megérkeztem. Előbb mint vártam, és még mielőtt végleg elzárult a levegő útja.

Első ránézésre egy volt a sok bizsuáros üzlet közül, ahol a fiatalok és kivénhedt rockerek szeretnek turkálni. Egyszerű, háromszor három méteres kirakattábla, a jobb oldalán egy beugróból nyíló ajtóval. Az egészet fényesre csiszolt, rozsdamentes acélkeret ölelte magába, különös eleganciát kölcsönözve az egyébként spártai összképnek. A kirakat felső harmadában cégér gyanánt, ónémet betűkkel a „GOTHICA” felirat díszelgett. Ez a szó inkább a katolikus templomokat juttatta eszembe, mintsem a bizsut. Az ajtóban egy kifelé igyekvő fiatal pár rontott nekem.

– Bocs, fater! – nevettek össze, miközben ölelkezve utat törtek maguknak, majd rákanyarodtak a körútra. Kissé bosszúsán bámultam a két fekete ballonos, bakancsos fiatal után.

Benyitottam. A helyiség sokkal nagyobb volt, mint azt kívülről sejteni lehetett. Mindenütt üvegszekrények csillogásába botlott a tekintet. Az eladónő, immár magára maradvá, egy bulvárlap fölé hajolt a pultnál. Jöttömre felpillantott. Valószínűleg nem az én korosztályom képezi a vásárlókörét, mert szemmel láthatóan zavarba jött. Meglepettsége nem tarthatott egy másodpercnél tovább, észbe kapva gyorsan rendezte arcvonásait, hogy azután széles mosollyal induljon el felém.

– Jó reggelt! Miben segíthetek? – érdeklődése őszintének tűnt.

Most már én is mosolyogtam. Míg felém közeledett, kihasználtam az alkalmat, hogy jól szemügyre vegyem. Úgy huszonöt év körüli, karcsú, de nem sovány, hosszú hajú nő volt. Sima szálú fekete haja a csupasz vállára hullott, elrejtve azt a pontot, ahol a sűrű szövésű, szintén fekete felsőruha pántjai kezdődtek. Az azonos színű térd fölött végződő szoknyához, magas szárú és sarkú csizmát húzott. Természetesen feketében. Nem túl hivalkodó ezüst nyakláncot és ugyanolyan karkötőt viselt. A jobb orrcimpáján – alig észrevehetően – drágakő csillant meg fehéren. Minden ujjára jutott gyűrű, és a felsőruha dekoltázsából egy színes Tattoo csücske kandikált ki.

A hirtelen támadt csendben rá kellett jönnöm, a hölgy már előttem áll arra várva, hogy abbahagyjam a bámulást. A tettenérésnél csak az volt kínosabb, amit éppen mondani készültem:

– Ééén... A gyűrűmért jöttem!

Ismét meglepettséget tükrözött az arca:

– Rendelt volna nálam valamit? Sajnos nem emlékszem, pedig nincs egy hónapja sem, hogy megnyitottam a boltom. De tessék csak körülnézni! Van itt mindenféle gyűrű. Ezüst, csont, sebészeti acél...

– Nem értett meg! – vágtam közbe – Én a saját gyűrűmért jöttem!

Most már végképp nem tudott parancsolni arcvonásainak.

– Uram! Elnézést, de ez nem zálogház! Csak teljesen új árut forgalmazok, egyenest a gyártóktól.

Ekkorra már én is teljesen zavarban voltam, hiszen az állításom csak holmi sugallatra, homályos álomtöredékekre támaszkodott. De győzött a kényszer, így tovább erősködtem.

– Pedig itt kell lennie!

– Na tudja mit? – hangja egész leereszkedő lett. – Ha talál valamit az üzletben, amiről nem tudok, magának adom! Nézzon csak körül – azzal sarkon fordult és visszament a helyére.

Oly ismerős volt ez a helyzet, mintha egyszer már megéltem volna. Pedig még sosem jártam itt. Tétován körbetekinttem, merre induljak. A következő pillanatban egy belső hang könyörtelenül átvette az irányítást. Odaléptem az elárúsító elé. Noha eddig olvasást tettetve engem figyelt, most felnézett. Megtaláltuk

egymás tekintetét. Két nyugodt, értelmes szempár fúródott egymásba. A korábbi zavarodottság, bizonytalanság elpárolgott. Csak álltunk ott némán, a pult két oldalán. Kezem - anélkül, hogy szemem levettem volna a nőről - lassan elindult felé, a hideg üveglapon csúszva. Az eladó érzekelte a mozgást, de nem reagált rá. Jobb tenyerem, élével a pénztárgép fémteste mentén araszolt előre, még bele nem ütközött valamibe. A halk koppanásra mindketten lenéztünk. Egy faragásokkal gazdagon díszített, lakkozatlan keményfa doboz pihent az asztallapon.

- Íme! - mondtam diadalittasan.

- Uram, ön téved! - válaszolta gyorsan - Egy kirakodóvásáron vettem ezt a régi skatulyát, teljesen üresen. Nem adtak vele semmiféle gyűrűt. A kávépénzt tartom benne.

Szó nélkül magam elé húztam a kérdéses tárgyat. Szinte transzban kitapintottam az alsó harmadában azt a különálló falemezt, melyet a megfelelő irányból erősen megnyomva, el lehetett tolni. A lemez csak egy centit mozdult el, de ez elég volt ahhoz, hogy a vele kilencven fokok szöveget bezáró szomszédos falapot felszabadítsa. Ezt most minden probléma nélkül kihúztam a helyéről. A doboz oldalán egy három centi magas, tíz centi hosszú rés tátongott.

A szemben álló fiatal nőnek leesett az álla.

- A francba! - fakadt ki belőle - Micsoda agyafúrt szerkezet! Ha kerestem volna se találom meg, annyira jól álcázták a különálló részeket a faragásminták!

A transz itt véget ért. A „belső hang” kikapcsolt, viszont sok minden világossá vált. A hajnali álom... Már emlékeztem minden mozzanatára. Pontosan tudtam, mi vár rám a csomagban és mi vele a teendő. Minden sietség nélkül becsúsztattam két ujjamat a gyapjúval bélelt titkos rekeszbe. Némi turkálás után megelétem a kisméretű, szürke nemezarsolyt. Az egyik oldalán valami pecsét-szerűség volt látható. Csak a hozzáértők fedezhettek fel benne egy összerovással készült, régi magyar szimbólumot... A tartalmát a bal tenyerembe ráztam. Egyszerű, pontosan kilenc milliméter széles - ezt valahonnet emlékezetből tudtam - ezüstgyűrű került elő. A felszínét szalagmintaszerű, fekete véset futotta körbe.

- Vááú! - hajolt közelebb a boltosnő - Tök érdekes minta! Ilyen rúnát még nem láttam, pedig foglalkozom velük. Főleg a középkoriakkal.

- Ez idősebb annál. Magyar rovásírás - válaszoltam.

- El tudja olvasni?

- El, de ezt most nem szeretném.

- Van az írásnak valami mágikus ereje?

- Egy nép múltja és jövője van benne. Mennyivel tartozom?

Egy pillanatig értetlenül nézett, aztán kapcsolt.

- Semmivel! Megígértem, ha talál valamit, amiről nem tudok, magáé! Bár úgy néz ki, mintha kicsi lenne a gyűrűsujjára!

- A kisujjra való. Ott húzódik a szív energiacsatornája... Így ni!

- a szavaimat tett követte. Ha volt még ködös rész az újonnan szerzett emlékezetemben, az most végérvényesen kitisztult.

- Mennem kell!

- Ne! Várjon! Meséljen még. Ki maga?

- Csak egy átutazó. Most mennem kell, de egyszer talán visszatérek. Akkor majd beszélgetünk.

Többet egyikünk sem szólt. Ő csak állt ott megigézetten, én meg, még egy futó pillantást vetve a dekoltázsából kivillanó tatotőredékre, kifordultam az utcára.

„Milyen kár,” - gondoltam - „hogy sosem fogom megtudni, mit ábrázol az a pajzán kis tetkő!”

Valóban indulnom kellett.

Mostanában egyre többen ébrednek új tudatra és indulnak el egy közös cél felé. A világ változik körülöttünk.

Még néhány év és befejeződik a jelenlegi ciklus a Földön. Kezdődik egy újabb. Ezzel együtt, véget ér a Nagy Naprendszeri Év is.

Még csak néhány év...

Változik a természet körülöttünk... Hamarosan új szelek fújnak. Az embernek meg még annyi mindent el kell végeznie...

Fuvallat

Siralomvölgy

Gyászos napra virradt, gyalázatba fúlva múlt az este,
Keselyúk köröztek a csatater felett döghúst keresve.
Vesztett sakálok tébolyult éhüket csillapítani vágnak,
Kihunyot szemű, fakó arcú halottak közt hangtalan jártak.

Mindenütt egykor fehér leplek, melyeket fegyver festett vörösre,
Hósi daloktól hangos ajkak, melyeket a halál csitít el örökre.
Gyilkossá lett apák kezeitől özvegy anyák fiai hullottak
Béke és szabadság helyett könnyeket és véres szenvedést kaptak.

Zúgott a szél, hátán röpködtek a testüket kereső árnyak,
Keringtek a mező felett, majd a holtak sikolyával eggyé váltak.
A lelkek egymásba fonódva, egymást vigasztalva szálltak az égbe,
Hogy a vérben fuldokló földről a béke fényében pihenjenek végre.

Kira

Sigynnac

Vándorvér

Érzem az első ős-szagu hajnalt
Látom a tájon: múlik a nyár
Várakozásteli újra a szívem
Dal fakad ajkamon, víg szava száll

Szívem dobogón zúg s ereimben
Izzani készen tódul a vér
Lábaim vágnak az Út ritmusára
Szép zenezsóra elindulnék én

Itt a kezemben vándorok társa
Rózsafa vesszőből a husáng
Rajta tarisznyám, benne pogácsa
Korsóban a bor, s szürke talár

Jaj de a Lillómnak megígértem
Nem megyek többé, nem hagyom el
Két szeme könnyteli, tükre a bánat
Érzem a szíve rabláncra ver

Nézem a tájat, a ködlepte fákat
Hull az eső és hordja a szél
Néma a szívem, csend ül a Völgyön
S lassan eljő, itt talál a tél.

Kósza

A hegyek, akik nem létező istenek

Vajon mi rejtőzhet az ősi hegyek alatt, rég elfeledett barlangok eldugott üregeiben? Képes-e bárki is megszerezni a legendák szerint ott heverő kincseket? Túl lehet-e élni egyedül egy ilyen kalandot? Egyáltalán mi készítené arra bárkit, hogy egyes-egyedül bemerészkedjen egy ilyen helyre?

...a kristályvizű ér csendes zúgása anyagtalan mint puszta, halványuló emlékezés a széljárta, vad bércek némák a múltat álmódó, álomtalan óriások holtnak születtek, egy irdatlan présben némán az égre merednek az istenek lakhelyét bámulják a szél zúg, füttyül a romsziklák közt az elfelejtett hegylánc lelke sír a szélben, mely követ görget, melyben egy korokon át tartó agónia zúg a labirintusokban nincs élet az időt nem jelzi más, csak a leomló kövek a szabálytalan hegyek orma bevehetetlen romerődök kuszasága a hegyek egy messi világon állnak sosem látja őket szem sosem érinti őket érző hús lassan kopnak el a halódó Nap fényében roppant üres tér övezi a hegyeket sosem ébrednek a nem létező istenek...

Túri András

Azért jött ide, a hegyek gyomrába, mint bárki más, aki pályafutásának méltó befejezést remél. Felfedezni titkukat, kideríteni, mit rejtenek az ősi járatok. A hiedelmek sokfelét mondták. Beszéltek egész településnyi aranyról, gyémántról, és efféle kincsekről, meséltek szörnyekről, akik kegyetlenül elbánnak a betolakodókkal, elmondták, hogy veszélyes, csapdákkal teli labirintusok futnak keresztül-kasul a hegyek alatt. Természetes, hogy néhányan - társasággal vagy magányosan - nekivágtak, hogy ezzel a hőstettel öregbítsék hírnevüket, de csak nagyon kevesen tértek vissza. Azok alig éltek, hetekig, hónapokig kellett ápolni őket, hogy felépüljenek. Közben rémálmok gyötörték őket, nem hagyva nekik nyugtot, s mikor felgyógyultak, általában csak annyit közöltek a kíváncsiskodókkal, hogy túléltek, s legyen elég ennyi. Ha nagyon nógatták őket, talán hajlandóak voltak annyit elárulni, hogy csak az előhegyekig jutottak, ahonnan még hosszú út vezet a nem létező istenek hegyeihez.

Ő is csak eddig jutott. Az előhegyek mély, kacskaringós, furfangos labirintusáig. Egy sarokban ült összegörnyedve, erőtlenül, gyomrában szúró fájdalommal. Már régóta nem volt mit ennie. Kardja hanyagul hevert mellette. Emlékképek gyötörték...

...Egy tóban úszott, vidáman, felszabdultan. Nem kellett semmitől tartania, hisz békés környék volt. Kedvese a partról figyelte, szemérmesen eltakarva bajait. Már soha nem láthatja...

...A troll hatalmas erővel lendítette meg bunkóként használt öklét. Épp idejében ugrott félre, s bárdját a troll combjába vágta. Sűrű, sötétzöld vér fröcskölt szanaszét...

...A söröskorsó csörömpölve hullott a padlóra. Ismét ki kellett térjen, egy felé zúgó, mívesen faragott asztalláb elől. Homloka több sebből vérzett. A korsó jól telibe kapta. Homályos tekintettel próbálta követni az eseményeket. A verekedők senkit és semmit nem kíméltek. Egy teli üveg eltalált egy fali mécseset. A tűz villámgyorsan terjedni kezdett...

...Forróság töltötte el. Most örült csak igazán, hogy az a kaporszakállú öreg nem vágta át, s a pajzs valóban tűzálló volt. Különbösen komoly bajban lett volna ez ellen a természetes vörös ellen. Úgy látszik azonban, szerencséje véges. A sárkány kisöpörte farkával alóla a lábait, s néhány méterrel arrébb nagyot csattanva ért földet...

A fejébe hasított az újabb lecseppenő vízcsepp sikolya. Ismét ráébredt, hogy hol van. Feje lüktetett a fájdalomtól, erei kidagadtak a halántékán. Nyöszörögve eldólt a hideg kövön, de már ez sem érdekelte. Embriópózban, minden méltóságát veszítve nyüszített. Aztán összeszedte magát. Semmit sem talált itt. Egy árva rezet sem. S ami sokkal jobban meglepte: sem egy csapda, sem egy szörnyeteg, sem egy halott tetem. A sűrű kőfalakat időnként egy-egy fehér vagy halványszürke pókháló törte meg. Ebből arra következtetett, hogy valamilyen élet mégis lehet itt. Legyek, szúnyogok, bogarak... Nem gondolkodhatott sokáig. Tekintete ismét elhomályosult...

...Egy pusztán lovagolt, kezében hosszú, vaskos lándzsát tartva. Mögötte nagyobb sereg, előttük a távolban sűrű füst gomolygott. Azt hitte, elkéstek, meggyorsította hát lovát. Nemsokára meglátták azonban, hogy a vár kitart, bár az ostromló sereg még mindig erőfölényben van. Elemi erővel törtek rájuk, s gyorsan kaosz lett úrrá a jól szervezett ostromlókon. A várból örömujjongás ütötte meg fülüket, majd hallották, ahogy a kapu nekidördül a földnek, s kipihent lovasok rontanak rá onnan is az ostromlókra, akik nem is tudták, mi történik, s hogyan lett a kis híján nyert ostromból veszített csata...

Igen. Így kezdődött, ezzel indult hősi pályafutása. Egy gyorsan, jól megszervezett rajtaütéssel, mellyel emberek százait mentette meg a haláltól. S úgy tűnik, itt fejeződik be, a nem létező istenek hegyeinél. A menny sziklás előkertjében. Kíváncsi volt, vajon sikerül-e valaha is valakinek eljutnia oda? Kíváncsi volt, egyáltalán léteznek-e azok a hegyek, akik nem létező istenek.

Mozdulatlanul feküdt a hideg kövön. Teste eltompult, már nem érezte a külvilágot, szelleme sötétségbe borult.

Hirtelen fényt érzékelt, homályosan fénylő, ködszerű alakzatokat, hatalmas, hegynyi sziluetteket.

- Sikerült neki - hallotta valahonnan. Alakokat látott, akik körbevették. Csillogó pánclában, nehéz köpenyben, könnyű ruhákban. Kezükből kardok, bárdok, dárdák villantak, hosszú, különös fényrel szikrázó botokat tartottak. Hősök, mint ő maga. Mélykék szőnyeget terítettek elé, s sorba álltak a két oldalán. Elindult rajta.

Megérkezett. Ott volt, ahol mindig is lenni szeretett volna. A hegyek között, akik nem létező istenek.

Jimmy Cartwright

Közelgő vég

Varjak éve közeleg
Szellemeik, sötét félegek
Suttogják a nevünket
A szent neveinket

Mind kacagnak, nevetnek
Ők, kik sötétben élnek
Nem látják a szemeket
A vérző szemeket

Életben mind szenvedtek
Magányos, vén gyökerek
Nem ismernek szerelmet
Az igaz szerelmet

Éjjel mind megjelennek
Ellopják a lelkeket
Kitépik a szíveket
Az érző szíveket

Megtörtek, meggyötörtek
Félelmet nem éreznek
Mégis mindig remegnek
Szörnyen remegnek

Varjúfelleg közeleg
Az égbolt szinte megremeg
Ellopják a szerelmet
A színtiszta szerelmet

Lord Faustus

AZ ÉLET SZÉP, DE CSAK KALÓZKÉNT...

Ó, ha lenne egy kalózhajóm,
Rajta a sok árboc,
És több tucat matróz,
Úgy élhetnék, mint egy igazi kalóz...

Csak rabolnék és fosztogatnék,
Lopnék, csalnék és
Pénzzel a zsebemet tömném,
Aztán meg csak mulatnék...

A Pénzért élnék-halnék
De inkább gyilkolnék,
Míndegy kit, csak az fontos menyiért
Fiatal ficsúrt, vagy bögyös bigét.

A kikötőben garázdálkodnék
Csempésznék, és füveznék,
Zsarolnék és vesztegetnék
És egyre híresebbé válnék

Majd, ha csillagom lehullott,
Ha pénzem elfogyott,
Ha már csizmám is elkopott
Ha a hírnév púp a hátamon,

Ha majd a rendőrség is köröz,
S vár rám egy csinos tömlőc,
És mindenre köpök
És a halált is kiröhögöm

Mit mondjak? ilyen a kalóz vég
Nem volt se jó, se rossz, se szép,
Jókat mulattam, s most akasztanak,
És az nyugtat: hogy kalózlétem
folytatom a pokolban...

Nené

Tévedni (farkas)emberi dolog

Egyedül élt a vérfarkas
Szörnyen unta már magát
Felkereste hát a mágust
S elzokogta bánatát

"Jól van - szólt az -, bár nem értem
Neked minek kő' vérlény?"
Felizzott a pentagramma
S megjelent egy kövér lény

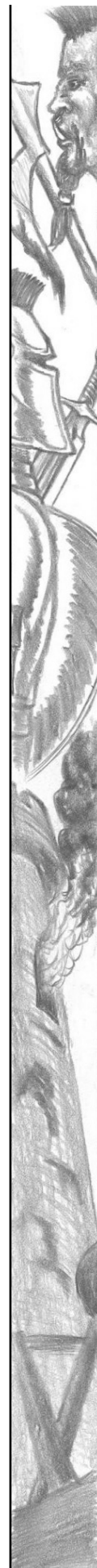
Szegény farkas utólag már
Hiába fogta fejét
Kénytelen volt fizetni
És hazavinni új nejét

Nem volt többet tutulás
A vérszagától részegen
Este nyolckor pizsama
Az éjszakától félszegen

Koszos bunda nincs eltűrve
Minden nap kefélni kell
Csapolt vérből sem jár több
Csak néha nap egy fél liter

"Kutyának való így élni
Nem leszek tovább cseléd!"
Szólt a farkas, és így lett
A feleségből eleség

Tim Shaw

Jégvilágok, fagykirályságok

Az árnyak ajtaján
Kopogtat a Holdkirály
Fagy léptei nyomán
Mindenfelé hol jár

A világ kapujában
Áll a mindenség őre
S hó hull országában
Minden darab kőre

A jeges világ szíve
Egy kastély a mélyben
Törékeny dérből építve
Eltemetve a lelkekben

A dermesztő vihar ura
Míntha sikoltana
Úgy szól minden szava
Vára az érzések ostroma

A fagynak portáján
Kopogtat a Fénykirály
A szívek dallamán
És úgy, ahogy szél jár

Lord Faustus

Mi lesz ma a vacsora?

Az ember nem is hinné, mennyi érdekesség van a világban, mennyi kultúra, társadalom, s mind megannyi szokás. Vannak, akik az egyenlőség elvét vallják, mások szigorú kasztrendszer szerint élnek. Egy közös azonban mindenhol van: félelem az ellenségtől, s attól, hogy a működő társadalmat szétzilálja.

Kegyetlenül tűz a nap, pedig már jócskán délutánba hajlik az idő. Egyre közelebb az otthon; az óriási növények között átsejlik robusztus tömege. Ha nem jön semmi közbe, még alkony előtt odaérek.

Csak ne kéne ezt az irdatlan terhet cipelnem! De nincs mit tenni, én arra születtem, hogy dolgozzak, ameddig bírok. Áh! Már beletörődtem; hordom a gabonát, szórtlanul, mint a többiek. Most kell betakarítani, amíg érik. Nincs mese, vinni kell a termést, mely az életet jelenti. Bárcsak ne lennék annyira éhes!

Lassan botladozom az egyenetlen talajon, kerülgetem a poros akadályokat. Ezen a vidéken hetek óta nem esett. A föld kérge cserepesre szikkadt, hosszú repedések szabdalják a felszínét, ameddig a szem ellát.

Végre kijutok az elsárgult levelű, tikkadt növények közül, és máris elérem a vár bejáratát. Némi soványka vigaszt nyújt, hogy bent, a vastag falak hűvösében lényegesen könnyebb lesz a teherhordás.

Két jól megtermett katona állja az utamat, őrködnek, hogy ne juthasson idegen a várba. Értem én: ez a feladatuk. Csak ne lennének olyan dölyfösek! Még véletlenül sem keverednek a magamfajtaival. A fény megcsillan fekete páncéljukon és a félelmetes fegyvereken.

Kicsit irigylem őket. Mennyivel jobb a sorsuk! És milyen jól tápláltak! Persze, hiszen mi biztosítjuk számukra az élelmet. Eh! Nem bosszankodom tovább. Mindenki tudja: katonának születni kell.

Ma nem olyan szigorúak, viszonylag hamar beengednek, és folytathatom utamat a raktárak felé. Még látom az előttem haladó társamat, amint befordul a folyosón, s nemsokára majd mögöttem is feltűnik a következő. Végeláthatatlan sorokban hordjuk az élelmet, fegyelmezetten, megtervezetten. Dolgozunk, hogy legyen elegendő élelem, mert az élelem jelenti az életet, az életünk pedig a munkát. Aztán megint kezdődik előről az egész átkozott kör.

A folyosó enyhén lejteni kezd. Olyan, mintha rendszertelenül tekeregne összevissza. Valójában a szellőzés miatt alakították ki így. Erős falait kövekből emelték, agyaggal tapasztották az építők. Aprólékos, mégis gigászi munka. Bármilyen szélsőséges lehet odakint az idő, ellenáll minden hatásnak. És biztos vagyok benne, a szomszédos várak seregei éppoly hasztalan ostromolnák.

Alig várom, hogy megszabaduljak a rakománytól és befaljam végre jól megérdemelt vacsorám. Nem is számolom az elágazásokat. A jelzések biztosan vezetnek az alsó szintekre...

Hé! Mi volt ez?!

Megremegett az egész vár. Földrengés?

Tanácsstalánul nézek a többiekre, arcukon

félelem. Összetorlódtunk a szűk folyosón. Nincs hova menekülni!

Az ütemes rengések folyamatosan erősödnek. A földmorajon túl kaparás hangjait vélem hallani. Mit tegyek?

Elhajítom terhemet, csak akadályozna a futásban. Majd visszajövök érte, ha elmúlt a vész. Rohanok.

Nem messze tőlem berobban a fal. Kövek záporoznak mindenfelé.

Ááá!!! Futás!

Hátranézek, és még látom, ahogy visszahúzódik egy hatalmas... hatalmas fekete valami...

Társaim fejvesztve menekülnek. Esztelen kavarodásba torkollik a kapkodás. Egymáson áttaposva igyekeznek biztonságba jutni.

Egy nyálkás, rózsaszín feregforma kúszik be a résen. Undorítóan vonaglik, miközben végigcsap a folyosón. Néhány társamat lesodorja a lábáról, másokat a falhoz présel. Akit utolér, annak vége. Menthetetlenül hozzáragad a nedvesen fénylő testhez. Aztán a szörny amilyen gyorsan jött, éppen úgy visszavonul.

Érthetetlen! Vajon mit forgat a fejében?

Nem akarom elhinni, hogy ilyen könnyen megúsztam. Lassan visszaóvakodom a pusztulás helyére, készen, hogy bármelyik pillanatban újra eliramodjak.

Megint felbukkan a túloldalon. Nyomul befelé a lyukon. Ezúttal a másik irányba. Felém!

Futok, ahogy csak bírok. Mögöttem egyre közelebről hallani a borzalom hangját. Súrlődik a falakon, ahogy utánam tülekedik. Nincs hova bújni előle! Csaknem kitölti az egész járatot. Cikázva rohanok a falból kiszakadt törmelékek között. A rém már a nyomomban. Érzem az ocsmány szagát. Elöttem, a porfelhőben feltűnik a kanyar. Csak pár ugrásnyira. Ha elérem, talán némi előnyhöz jutok.

Túl gyors! Irgalmatlanul!

Minden maradék erőmet összeszedve száguldok, száguldok amíg...

...egy rossz mozdulat és összeakadnak a lábaim...

...mind a hat.

Hiába minden; a hátamon érzem a ragacos, undorítóan puha üldözőt.

Elkapott. Kétségbeesetten kapálózdom az életemért, de rajtam ez már nem segít. Vonszol magával a rés felé, amit az előbb ütött a vár falán.

Nekem végem! Hol vannak ilyenkor a katonák?!

Segítség!!!

De hisz' ez egy... ez egy...

Jaj, ne! Neee!!! Csak ezt ne!!!

Nem akarom a hangyász gyomrában végezni!

Ááááá!!!!

Tim Shaw

A bolond és a banditák

A bolond egy kidölt fát nézegetett, és nem vette észre a tisztásra lépő banditákat. Azok megtorpantak, a pisztolyuk után kapva, de ekkor egyikük felismerte.

- Ó, hagyjátok, ez a bolond!

A beszédre a bolond megfordult, és rájuk nézett, így a többiek is felismerték. Nevettek, és beszélgetni kezdtek valami tervről. Az egyikük a pisztolyát kezdte tisztogatni. Ő csak ő volt. A bolond érdeklődve nézte, úgy nézett ki fogalma se volt róla, mit is csinál az. Meg is kérdezte:

- Mit csinálsz?

Az bosszúsán legyintett.

- Hess innen! Hagyj békén!

A bolond elhátrált tőle, és visszament a kidölt fához.

Leült mellé, és e letört fadarabok némelyikét kezdte nézegetni. Próbálta egymásba illeszteni őket, mintegy kirakós játékot. Közben a bandita végzett a fegyvertisztítással, és összerakta a pisztolyt. Ráfogta a bolondra, aztán elégedett mosollyal visszarakta a tokjába. A bolond több fadarab egymásba paszírozásával egy "L" alakú formát hozott létre. Főlegyenesedett, és ugyanazzal a

mozdulattal fogta rá a banditákra, mint az egyikük a fegyverét őrá. Az ő észrevette mit csinál a bolond, és felröhögött.

- Nézzetek, a bolond pisztolyt csinált magának. Ha-ha-ha!

A következő pillanatban lövés érte a szívén. Felbukott. A bolond ezután gyorsan, de nem kapkodva, sorban lelőtte a fapisztolyával a banditákat. Minden lövéskor egy apró fadarab ugrott ki füstölve a fapisztolyból, az üres töltényhüvelyt imitálva. Az utolsó nem halt meg azonnal. Tüdőlövést kapott, és hörgöve kúszott a bolond felé. A bolond hozzálépett, ügyelve rá, hogy az ne érje el a lábát. A fejére célzott.

- Ti vagytok a bolondok, nem én - közölte vele, aztán megrántotta a fapisztoly láthatatlan ravaszát. A bolond egy kicsit bámulta még a füstölő fapisztolyt, aztán kettétörte. A korhadt fa könnyen tört. A darabokat a közeli patakba dobta. A víz gyorsan tovasodorta azokat. A bolond átlépett a hullákon, és visszatért a kidölt fához. A figyelmét két újabb fadarab keltette fel. A kezébe vette azokat. Elmosolyodott, és ledől a kidölt fa mellé. Egy vidám dalmot kezdett kopogni rajta....

Vége

Túri András

Szárnyak

Hol vannak a szárnyak
Keresed-kutatod őket
Tölgyfaládák rejtekén várnak
Ez maradt csak belőled

És kopott fehér cipők
Sárga képek között bújva
Alusszák a múltat csendben ők
Tűnt idő homályába hullva

Kellenek a szárnyak
Ott pihennek valahol
Arcába kacagva a halálnak
Hol nem száll a bánat csak a por

Gyermekarcát homály takarja
Annak ki voltál egykoron
Őt nem érheti az idő haragja
Tölgyfaláda rejti s pár fotó

Kósza

Istenem...

Mivé lesz az ember?

Ha egy kis vagyont

Megnyer?

Mi állítja meg?

Az ész, vagy a fegyver?

Egy ilyen csatát,

Senki nem nyer.

Ez nem kell!!

Mivé lesz az ember?

Ha húzza a vére?

lehet koldus, vagy

világ szépe, ha

Mivé lesz...

az anyag az
Élete része lesz.

Refr:

Mivé lesz az ember?

Ől, pusztít, de nem nyer.

Mivé lesz az ember?

Falnak megy fejjel.

Uralkodni akar, de nincs esze,
Tapintani mer, de nincs keze,
Nézni akar, de nem lát,
erdőtől a fát!

Kérni akar, de nem adnak neki,
erőszakkal ő elveszi,
édes ízekért az állatot öli,
a múltat temeti, a jövőt szövi.

ImiRamone

Holtak hajnala

Nemrégiben Kapitány beszerezte az 1978-ban készült Holtak hajnala című filmet, amit 2004-ben újra feldolgoztak azonos címmel. A történet vezérfonala nem sokat változott, de felkeltették a figyelmet a két film közötti különbségek. Elképesztő, mennyit jelent a két film között eltelt 26 év.

A legfeltűnőbb különbség a zombik ábrázolásában figyelhető meg. 1978-ban az élőholtak még lassan mozogtak, dülöngéltek, diszkrétén hörögtek, néha gonoszul forgatták a szemüket, és mozgásukon kívül zöldes arcuk jelezte, hogy már nem emberek. Könnyedén el lehetett futni mellettük, és egy kalapács is elegendő védelmet nyújtott ellenük, ha nem voltak túl sokan. (A filmben egyetlen alkalommal sem került sor láncfűrész használatára. Ez még a legelvetemültebb huligánoknak sem jutott eszébe.) Ha megsérültek, sebeikből bőven dőlt az élénk színű paradicsomlé. Ennek ellenére mégis félelmetesek voltak néhány jelenetben, mert a még élő szereplők rettegése azzá tette őket, és kihangsúlyozta, mennyire borzalmasak valójában.

2004-ben ezzel szemben már megcsontkított szörnyetegek rohagáltak, artikulatlan hangon ordítottak, és az arcuk sem bamba, hanem rendkívül agresszív kifejezést öltött. Az átalakulás is nagyon rövid idő alatt ment végbe, és nem kellett hozzá napok. Az 1978-as zombik viszont sokkal többet őriztek meg emlékeikből és készségeikből. Például ismerték a kilincset, néha használtak eszközöket, közösen indultak el megkeresni az embereket, és az egyik zombivá lett főhős emlékezett a gondosan elrejtett ajtóra, amin keresztül felvezette a többi zombit is az emeletre, ahol az élők laktak. Természetesen arra is emlékeztek, hogy menniük kell a plázába, csak arra nem, hogy miért. (Életükben kiváló fogyasztók lehettek.)

Mindkét filmre jellemző az in medias res kezdet, de az eredetiben lényegesen lassabban bontakoztak ki az események. Először csak pár zombi garázdálkodott, de nekik feladták az utolsó kenetet, és a rokonok becsukták őket a pincébe. Aztán bajba kerültek a mentőállomások, és kivezényelték a rendőröket az élőholtak ellen, majd a helyi milíciák is bekapcsolódtak a zombik megfékezésébe. Vidáman sörözgettek a kisebb városokban, és célba lőttek a lassan közeledő élőholtakra. Csak hónapokkal később szűnt meg a tévéadás, és nagyon lassan fogyott el a remény. Ezzel szemben az újabb feldolgozásban már másnap nyilvánvaló volt, hogy az erődök sem tudták tartani magukat, az egyes embereknek pedig esélyük sem volt a túlélésre.

Egyes jelentek és motívumok konkrétan megjelentek az új feldolgozásban, de ezek is sokkal durvábbak és kegyetlenebbek voltak, mint 26 évvel ezelőtt. Például az eredeti filmben két 10 év körüli gyerek rontott az egyik főszereplő rendőrré, és teljesen megrendült, amikor le kellett lőnie őket. 2004-ben már egy összemarcangolt szőke kislány támadt a szüleine, illetve egy élőhalott csecsemőt

kellett megölniük a szereplőknek.

A történet alapvetően nem változott meg, ellentétben a szereplőkkel. Az eredeti filmben mindössze négyen zárkóznak be egy plázába. Egy televíziós csatornánál dolgozó szőke nő a barátjával, aki vezette a helikoptert, és két rendőr. Mindannyian egy nagy városból menekültek el, és már alig maradt üzemanyag a helikopterükben, amikor le szálltak a pláza tetején. Az egyik rendőr néger volt, és ellentétben a többi szereplővel az ő családi háttere nagy hangsúlyt kapott. Egyik testvére börtönben ült, a másik futballszár volt.

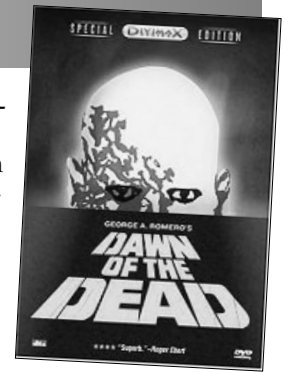
A szőke nő nagyon érzékeny volt, sok törődést, és főleg védelmet igényelt. A film során valamennyi szereplőnek magányosan is meg kellett küzdenie egy zombival, de egyedül a nőt kellett megmenteni a krisnás élőholtól, akinek még ott volt a csörgődobja is. Teljesen más figura, mint a másik filmben szereplő szőke ápolónő, aki gyorsan túltette magát családtagjai borzalmas halálán, és határozottan kezébe vette a dolgok irányítását.

A régi filmben nem szerepelt egyetlen ázsiai zombi sem, vagy rossz környezetből származó, rovott múltú néger. Nem jelent meg a homoszexualitás kérdése sem. Ezzel szemben nagyon negatív képet festett a motoros huligánokról, akik felfegyverezték magukat, ittak, romboltak, fosztogattak, és élvezetből irtották a zombikat.

Az újabb feldolgozással kapcsolatban sem beszélhetünk összetett jellemekről, de lényegesen több szereplő zárkózott be a plázába, mint 1978-ban, és az egyes szereplők csoporttá válása és a válságra adott reakcióik kerültek előtérbe.

Minden szereplő bizonyos sztereotípiának felel meg, és a film erőteljesen igyekszik megcáfolni a velük szembeni előítéleteket. A csapat vezéregyénisége és ezse a már említett szőke ápolónő, aki szaktudása segítségével sok dologra rájön a zombik természetével kapcsolatban. A drabális néger rendőrré mindig lehet számítani. A testvére a hadseregben szolgál, tehát a családi háttere rendezett, és ez, az eredeti filmhez hasonlóan, nagy hangsúlyt kapott. Ő maga szívesen sakkozik Andyvel, a fegyverkereskedővel, aki boltjában barikádozta el magát. (Mindketten kiülnek a tetőre és táblára írva üzenik meg a lépéseket.) A katolikus öreg néni azonnal a templomhoz sietett, mikor meghalotta az oda menekültek segélykérését és teherautóján jó néhány embert megmentett nem törődve a veszéllyel. A rovott múltú néger fiatalember is jó útra tért és mindent megtesz terhes fehér felesége védelmében. Igazi mintaférj, aki még zombivá vált kedvesét sem hagyja el és élőholtként született gyermekükre is szeretettel tekint, bár ezen a ponton már inkább az örület dominál.

A pláza három életben maradt biztonsági őrre különös csoportot alkot. Egyikük rendkívül ag-

resszív és természetesen fegyvert visel, de békésebb társa átáll a később érkezők oldalára és bezárják a másik két őrt az egyik boltocskába. Persze kapnak enni- és olvasnivalót is, konkrétan női magazinokat. Az agresszív őrt sokat olvas a megértésről, a kölcsönös bizalomról, ami egy jól működő kapcsolat alapja és ez mély nyomot hagy benne. Ezáltal képes beilleszkedni és hasznos tagjává válni a csapatnak. Még a meleg templomi orgonistát sem éri semmi atrocitás, mert mindenki elfogadja másságát. Rajtuk kívül van még a csapatban egy gazdag egoista, egy tipikus, de kedves szőke nő, egy figyelmes, kiváló konfliktuskezelő tévéárus és egy állapotbarát barna lány.

A problémákat viszont nem sikerült elkerülniük. Az utcákon hosszú idő elteltével is zombik tömege kóborolt. Még Andy boltjába is bejutottak, így ő is zombivá változott. Szerintem a legmeggrázóbb jelenet az egész filmben, mikor látják a tetőn, hogy Andy üzenetet ír, és mikor felmutatja a táblát, azon csak vérfoltok vannak.

Végül elhatározták, hogy a garázsban lévő buszokat átalakítják zombiálló járművekké, és elmennek a kikötőbe, ahol a gazdag egoista hajója horgonyzott. Ekkor került csak elő a zombifilmek mára klasszikussá vált tartozéka, a láncfűrész. A hajót viszont csak néhányan érték el, hiszen zombik tízezrei rontottak rájuk és körülbelül itt ér véget a történet, illetve mégsem. Innentől kezdve csak néhány amatőr felvétel kockái bukkannak fel. Kiürült tank...romlott étel...egy másik csónak egy zombi fejével...egy sziget, amire éppen kiszállnak...rengeteg rohanó zombi...a néger rendőr holtteste az elejtett kamera szemszögéből...

Az 1978-as változat végén felmerült az öngyilkosság gondolata is, aminek nyoma sincs az újabb feldolgozásban, de végül elvetették a szereplők, és helikopterrel hagyták el a plázát, amit újra birtokba vettek a zombik. A történetet nyitva hagyták, de utaltak rá, hogy a kevés üzemenyaggal nem fognak messzire jutni. Ennek ellenére mégis maradt számukra egy kevés remény, ellentétben a 2004-es feldolgozás hőseivel.

Érdekes az eredeti film zenéje. Az izgalmat fűsértő kakofóniával próbálták meg fokozni, de ez ma már nem bizonyul túl hatásosnak. Egy másik érdekesség, hogy az eredeti filmben szereplő két rendőr az újabb feldolgozásban is felbukkant, de ez csak a szereposztásból derült ki, hiszen rajtuk is nyomot hagytak az évek. A néger rendőr papkét újra elmondta régi elméletét, miszerint megtelt a pokol, és ezért járnak a holtak a földön, a másik rendőr pedig tábornokként azt javasolta a túlélőknek, hogy próbáljanak meg eljutni az erődbe.

Össességében elmondható, hogy az újabb feldolgozás sokkal kegyetlenebb és naturalisztikusabb, mint az eredeti, ráadásul sokkal inkább érezhető rajta a törekvés a szemléletformálásra és az előítéletek csökkentésére. Az 1978-as film ma már inkább vicces, mint félelmetes. (Persze nekem még ettől is voltak rémálmaim.) Elgondolkodtató, milyen iramban válnak egyre borzalmasabbá a horrorfilmek, és a műfaj kedvelői számára hasonló iramban válnak szokványossá a válogatott szörnyűségek. Vajon milyenek lesznek a zombik 20 év múlva, amikhez képest az összemarcangolt, véres, oszló és eltorzult arcú élőholtak, már csak poénosnak fognak tűnni?

Ida

Próza

'96.II.21.

...A téli alkonyat rőt bíbora átvilágítja a szürke felhőket. Az eltűnő nap félbevágott gömbként, hangtalanul hullik a láthatár alá. Ahogy ott állok, és lélegzek, emlékek és hangulatok viharzanak át öntudatom vékony rétegén. Mélabú, enyhe téboly jellemez, szívem csordultig teli: gyűlölet és sajnálkozás, a valóság bezárt szoba. Idegenszerűen érzem magam, a máskor és máshol egybe mosódik a mosttal. Gondolatok nélkül őrlődve ácsorgom felperzselte és megfagyott sivatagomban, törött útjelzőként. Csak két dolog számít a munkámon kívül érzelmi kötődések lassú haláltusája közepette: látom az ellenséget, s tudom, meg kell ölni, különben az ő, 17-én este pedig bebizonyosodott, hogy ha valaha leszek 50-60 éves (hahaha!), és nem leszek teljesen süket, akkor is a grindcore-t fogom csupa nagybetűvel ZENE! néven számontartani. Besötétedett, a Hold csak egy keskeny csík az égen, a halált s tavaszt egyszerre érzem, mondjuk ez nem új. A régmúlt napok fényei ott vibrálnak az agyamban. A sors könyvét felütném, s megnézném benne ezt a napot, ezt az évet. Maradjak? Menjek?...

'96.III.8.

...Hideg álmok elgyötört üres héjai. A verítékben úszó lázálom agressziója. Magzati pózban reszkető hajnali lidércnyomás a gyógyulás rögzős útja. Kifacsart felriadás, vizesen fájva a test görcseire. Sötétség, szenvedés. Messzi a hajnal, közel a hajnal. Viaskodva a múlandósággal, az emlékekkel. Harcolva az indulatokkal, a halál megértő mosolyával. Ő tudja! Szorongó félálom az ébrenlét határán túl. Képek és vágyak és félelmek. Elöttem az út szürke ködben. Szellemem, bölcsességem a múltba visszajáró éji démon, halott rém, ki elszűrkül s porrá ég a nappali fényben. Honnan merítem az élet még létező energiáit, nem tudom. Milyen titkos forrásokból táplálkozom, miközben jégvárás szemekkel sietek a gyűlölt társadalomban. Peremlakó vagyok. Szándékoltan avagy nem? Is-is. Hitetlenkedő, kétségbeesetten gyűlölő, vadul reménykedő, lemondó, örült, tömeggyilkos arcú, "szimpatikus" fiatalember árnyképe a beteges színű Hold fényében. Visszatalálok a gondolatok nélküli, fájdalommentes útra? Tét az életem...

Túri András

Ürdémonok

Jelenleg az emberiség a világűr meghódításának kezdetén áll. A Föld legkülönbözőbb országai indítanak el űrpogramokat, melyek a sötét, hideg űr mélyégeinek megismerését szolgálják. De vajon mi vár ránk az űrben a már megismert veszélyeken kívül? Van-e ott, vagy lehet-e egyáltalán valamiféle élet...

A démon már régóta várta ezt a pillanatot. Oly régóta, hogy azt már maga sem tudta volna megmondani. Sötét és gonosz lelkét csak a Bosszú űzte, hajtotta. Csak az a lelke mélyéről jövő gyűlölet, melyet érzett, tartotta idáig életben. S most, mikor beteljesedni látszott Bosszúja, valami furcsa érzés kerítette hatalmába. Nyugodt volt. Érezte, hogy most ő fog győzni. Eltiporja azt a mocskot, aki bezárta ebbe a semmibe! Apró darabokra szaggatja! A fejét kitérzi a trónja fölé! A kitépett és még dobogó szívét a szeme láttára fogja belakmározni! Elevenen fogja megnyúzni, és a bőréből huzatot csináltat a trónjára!

Gondolatait ekkor megszakította egy éles fénnel a szemébe világító pont. „IGEN!”, gondolta a démon. „SZABAD VAGYOK! MOST MÁR SEMMI SEM ÁLLÍTHAT MEG!”

A pont ekkorra már egy fényes, vékony hasadékká nyúlt, mely lassan középen szélesedni kezdett. Pár pillanat múlva a rés hasadékká szélesedett, s a démon átlépett rajta. Körülnézett. Ismét vaksötétség vette körül.

„NEM!” - gondolta, s szinte pánikszerűen nézett körbe, elfeledve a mozgás itteni törvényeit, minek hatására egyre csak pörgött. Végül sikerült magát megállítania, s ekkor hirtelen egy vörös pontot vett észre valahol nagyon messzire a távolban. Azután egy sárgát, egy kéket, s hamarosan több, különféle színű csillag ragyogta körbe.

„VÉGRE! ISMÉT ITTHON! A MÉLYŰR BÉKÉS CSÖNDJÉBEN!”

Ekkor hirtelen, egy villanás kíséretében megjelent az, akit annyira gyűlölt: A DÉMONŰR.

- Üdvözöllek, Blokhugh!

- Mélységes-mély tisztelem nagyuram!

- Helyes, Blokhugh! Érzem azt a mindent átítató gyűlöletet, amely belőled árad! Csodálatos! úgy látom, hasznodra vált ez a kis lecke!

- Igen nagyuram! Nagyon hálás vagyok ezért a leckéért! Sokat gondolkodtam és sok mindent megértettem ezalatt az idő alatt.

- Minden elismerésem Blokhugh! S hogy lásd, mennyire örülök e hatalmas gyűlöletnek, megengedem, hogy kitombold magad! Nemsokára arrafelé megy majd el egy utasszállító hajó. Pusztítsd el!

- Hálásan köszönöm nagyuram!

A hatalmas utasszállító hajó békésen úszott a végtelen űrben. A robotpilóta biztonságosan vezette a hajót úticélja felé. A Kapitányt és a személyzetet csak különleges esetekben kellett riasztania. A biztonsági őrök naponta háromszor vizsgálták át az űrhajót. A NASCON vigyázott utasai biztonságára, épségére. A hajón szolgálatot teljesített még vagy egy tucat speciálisan kiképzett pap is, akik erős védőmágiát bocsátottak a hajó köré az ürdémonok ellen.

Talán félúton járhattak, amikor a robotpilóta démonriadót fűjt.

A kapitány és a legénység a lehető leggyorsabban átvette a hajó irányítását, a papok mormolni kezdték démonűző litániáikat, s beindult az automata nyugtatórendszer,

mely nyugtató zenét sugárzott, és nyugtató gázt kevert a levegőbe, hogy az utasok ne idegeskedjenek, illetve ne törjön ki közöttük pánik.

A Démonúr büszkén nézett Blokhughra:

- Ezt a próbát is kiálltad! Most már megkaphatod a trónt, amelyre oly régóta vártál!

- Hálás vagyok ezért nagyuram! - mondta Blokhugh, s közben egy hirtelen mozdulattal a Démonúr felé nyúlt.

A Démonúr agyában különös, bizsergető érzés kezdett kibontakozni. Blokhugh széles vigyorra húzta pófáját, miáltal kivillantak túhegyes sárga agyari. Ez idegesítette, s az agyában lévő bizsergés is egyre jobban elzsongította. Nagy nehezen felismerte: „Az életemre tör! A galád! Azt hiszi, hogy könnyedén elbánhat velem? Egy Démonúrral?” Felemelte bal kezét... illetve csak emelte volna, ha az engedelmeskedett volna neki. Még egyszer megpróbálta, de az eredmény ugyanaz volt. „A mozgásközpontomat akarod te lebénítani te mocskok?!” Minden energiáját a mentális támadás ellen indította, s már-már felülkerekedett rajta, mikor valami különös dolgot észlelt a torkán. „Nem, nem a keze. Valami más. Ez ez...” tovább nem volt képes gondolkodni.

Blokhugh a Démonúr nyaka felé mutatott, s csontos, hatalmas karmokban végződő ujjaival különös, rúnajelekre hasonlító ábrákat rajzolt az űr sötét fátylára. A Démonúr nyakán pedig egy vérvörös vonal jelent meg. A vonal egyre beljebb és beljebb haladt a Démonúr torkában. „Hé! Mi történik?” A vonal megállt, s elindult visszafelé.

A Démonúrnak iszonyatos erőfeszítésébe került, hogy eme halált hozó támadást megállítsa, és előhívója ellen fordítsa. Hirtelen megszűnt az agyát lebénító bizsergés, a halálos támadás azonban ismét elindult, hogy befejezze amit elkezdett. Végtagjai viszont mozogtak, s ezekkel elkapta Blokhugh kezét. Vagyis csak el akarta kapni, valamilyen azonban megakadt a keze, s akárhogy tapogatózott, nem tudott kitörni az őt körülvevő erőteréből. Energiáit ismét a támadás ellen fordította, azt azonban már nem tudta megállítani. Amint ott szenvedett, hirtelen ürességet érzett a szívében. Azonban a következő pillanatban átértékelte a helyzetet. A szíve helye volt üres.

Blokhugh felmutatta a Démonúrnak még dobogó szívét, s lakmározni kezdett. Teli pófával és undorító vicсорával a Démonúr szenvedéstől eltorzult szeméibe nézett.

- Valóban kiérdemeltem a trónt! Én a tiédet választottam! - mondta, s tovább lakmározott.

A Démonúr már nem tudott mit tenni. Érezte, hogy vége. Utolsó gondolatai közt megfordult a fejében az a kérdés is, hogy vajon honnan szerezhetett ekkora erőt és hatalmat ez az állat, a Semmi legközepén.

Blokhugh mire végzett a Démonúr szívével, annak feje már elvált a testtől, s attól egy-két centire lebegett. Lehúzta a Démonúr ujjáról a gyűrűt, hóna alá csapta a testet és a fejet, majd egy villanás kíséretében eltűnt.

A távolban az űrhajó roncsai tovaúsztak az űr végtelenjében.

Jimmy Cartwright

Arkagyij és Borisz Sztrugackij: Stalker

A ma már klasszikus sci-fi irodalomnak számító, 1972-ben megjelent regény egy nagyszerű víziója az idegenekkel való "találkozásnak". A Sztrugackij testvérek 1971-ben írt regényének háttere, hogy a Föld hat pontján úgynevezett "Zónák" keletkeztek, amelyekben különös tulajdonságokkal bíró tárgyak lelhetőek fel. Van itt "leydeni korong", "kék panacea", "gombostű", "karkötő", "fekete csepp", "lidércokcsonya", "tűsszentőgömb", "szivacs", "szénsavas anyag", "izé", "szúnyogpilis", "tüzes pihe", és még ezer másféle dolog. Természetesen ezeket a területeket és tárgyakat nem csak a kormányok és hatóságok igyekeznek a felügyeletük alatt tartani különböző intézetekkel karöltve, hanem a "stalkerek" is minél több hasznot akarnak ebből kihozni - a saját zsebükre.

A fő vonal Redrick Schuchart, a stalker életútját kíséri végig. Amikor lakóhelye, Marmont mellett is megjelent egy Zóna, az elsők között volt, aki oda bemenészkedett, így vált az egyik legtapasztaltabb és legkeresettebb stalkerré. A hatóságok azonban nemhogy nem nézik jó szemmel a stalkereket, egyenesen bűnözőkként kezelik azokat, így Redrick lakóhelye is többször lesz egy szűk cella. Ez azonban nem igazán zavarja, hiszen olyan tárgyakat is kihoz a Zónából, amelyeket mások megközelíteni sem mernek, s ezekért a tárgyakért jó néhány köteg pénzt vág zsebre.

A stalkerek élete azonban nem csak azért zűrös, mert a Zónába bemenni egyenlő az öngyilkossággal - sokan soha nem is tértek vissza onnan, jelezve a többiek számára a veszélyes helyeket -, hanem azért is, mert a társadalmi kirekesztés mellett a gyermekek is származásuk miatt lesznek. Ezt pedig egyik tárgyért kapott pénz sem kárpótolhatja.

A regény sok helyen mélyed el filozófiai témákba a fővonal mentén. A szereplők gondolatain keresztül beleláthatunk abba, hogyan is változtatta meg a Zóna az emberi társadalmakat, s magukat az embereket. Mivel senki sem tudja, hogy miként keletkeztek a Zónák - csak feltevések vannak erre nézve -, jó néhány álláspontot megismerhetünk, egészen onnan kezdve, hogy a Látogatás (amely során a Zónák létrejöttek) egy invázió előkészülete, azon keresztül, hogy az maga az invázió, egészen addig, hogy ez

csak egy idegen civilizáció teljesen hétköznapi piknikje.

A történet lényege azonban mégsem az, hogy mi változott a világban a Látogatás óta. Nem is az, hogy miként keresik az új, megváltozott világban az emberek a boldogulást, a boldogságot, a szabadságot. Nem is arról szól, hogy az állam, a tudományos intézetek, az egyszerű emberek és a stalkerek között milyen konfliktusok alakultak ki. Nem is arról szól - szerény véleményem szerint -,

amit a könyv védőborítójának ajánlójában írnak: "az örök emberi megrendülésről az univerzum felfoghatatlan titkaival szemben...". Az elsöre egyáltalán nem nyilvánvaló mondanivaló sokkal inkább az, hogy vajon az ember tudatában van-e önnön vágyainak, és ha úgy gondolja, hogy igen, akkor vajon tényleg azok-e a legbelsőbb titkai. Az emberben lakozó univerzum kutatása ez a könyv.

A Zóna legtitkosabb tárgya a "Gömb", az, amely fényt derít a hozzá érkező stalkerek legféltettebb vágyaira, s teljesíti is azokat. Már persze ha túljutnak a "húsdarálón". A "Gömb", amelyet elsőként Keselyű Barbridge látott a maga valóságában, s amelyhez sok küzdelem árán Redrick is eljut a regény végén. Az a Redrick, akinek a lánya, Majmocska már beszélni is képtelen, akinek az apja visszatért holtából a Zónából, akinek az élete merő veszély és keserűség, akinek néhány korty erős ital a legjobb barátja, aki mindvégig a maga ura akart lenni.

Vajon mi a legtitkosabb vágya egy ilyen embernek? Vajon mit kér a "Gömb"-től?

Az Európa kiadó 2005-ben megjelent könyvében nem csak a regény, de a filmadaptációhoz készült forgatókönyv is olvasható, amelyben a Kísérő, a Professzor és az Író vág-nak neki a Zónának, hogy felkutassák a "Gömb"-öt egy térkép alapján. Hogy eljutnak-e odáig, s hogy mit tesznek, azt fedje jótékony homály. Akinek felkeltette az ismertető az érdeklődését ezíránt a kiváló SF mű iránt, olvassa el a Stalker-t, s megtudhatja.

Jimmy Cartwright

Terminator, Matrix

Fejlődik a technika,
bizonytalan a Létünk,
nem számít a Tudásunk,
nem számít a Pénzünk.
Mikor egy robotnőtől
is Elmegyek,
tökéletesített fegyverek,
gyilkolásra képzett elemek,
Írók helyett robotok ír-nak,
Minden tökjó,
csak az emberek szív-nak.

Refr.:
ez a Terminator 25
nem lesz szám, mivel köszönök
nem lesz agy, mivel dönteni
tudnék,
egy gép gondolkodik Helyettem,
virtuális rab vagyok,
semmit sem tehettem.

2100-ra a robot lesz az Úr,
nem érezzük a terhet, de

Rajtunk a súly
változtatni kéne még lehet,
szépnek hitt életünk, eltemet.

Jönnek Helyettünk
okosabb lények,
Elfoglalják a Földet,
és boldogan élnek,
a számítógép zseni
verembe lépett,
Köszönd meg neki, hogy
Veszélyben a Léted!

ImiRamone

Decemberi koncertélmények

2007. decemberében két koncerten is voltam. Tekintettel, hogy máskor hónapokig egyen se, az év utolsó hónapja így egy második ünnepi aspektust is nyert. Minden alkalommal, amikor egy ilyen estére „kimaradok otthonról”, eszembe jutnak a régi idők is. Jó pár emlékezetes este, éjszaka zajlott le akkoriban, különböző stílusokban. Persze akkor nem szimplán néző voltam.

1. fejezet: Golgoth, 2007. december 8., Delelő avagy: új arcokkal újra a szín-kín-padon

Hallgatván a legújabb, 4 számú maxijukat, összehasonlítva az általam eddig megismert anyagaikkal, felidézve múltbéli, hozzájuk kötődő koncertélményeim, ezt összevetve a legutóbbival, megállapítottam, hogy ez a zene semmit sem változik. Ugyanolyan elvetemült, mint amikor még én is ott Őrjöngtem elől. Ez így is van jól! Üdítő egy olyan csapattal találkozni, akik tesznek a trendekre. A maguk műfajában ők adják a trendet. Rendületlenül kitartanak az atomrobbanás lökéshullámával felérő, megalkuvásmentes, világvége-robbanás muzsikájuk mellett. Ezt, hogy világvége, többször használtam már megkísérelve érzékeltetni egy adott zene elemi erejét. A hasonlatot azonban most érzem igazi telitalálatnak. Rettenetes tempó, követhetetlen sebességű témák vad hangörvénye, kegyetlen, aurát, szépérzékét, jó kedélyt roncsoló túlvilági vokál. A fellépéseiken a közönség magánkiül tartózkodik, örület, extázis. A CD-t pörgettem és jól szórakoztam. A szomszédok, ha hallották, a negyedik szám végén valószínűleg ezt gondolták: végre vége! Én viszont meglepődtem: már vége? Ott a koncerten nekem is, kiöregedve a tombolásból mozgott a vérem, voltak pillanatok, hogy mint rég, törtem-zúztam volna. A Golgoth zenigéje mindig efféle, zsigeri reakciókat szül. Ez a stílus megfelelt nekem és korosztályomnak, és láthatóan, érzékelhetően megfelel a mostaniak vájt fülű műértőinek is. Ez várhatóan nem is változik, hiszen az együttes két vezérbikája, Tibor és Lupus sem változnak, ugyanolyan meredek figurák, mint rég. A többiek, a fiatalok, lelkesek és kemények, mint a Königstiger pánceja. Félelmetes és csodálatos élmény volt végig bambulni ezt a fergeteges zúzást. A Delelő elnevezésű kulturális szolgáltató és itálárusító hely nem túl nagy előadótermet és a jelenlévők dobhártyáját szakadásig kitöltötte a betonkemény hangorkán. A csapat, noha nem régen doboscsere-n esett át, hozta a formáját. Erről a fejleményről kezdtem faggatni Tibort...

- Hová lett Vigh Endre?

Tibor: Az Endre az egy olyan sztori... hogy tavaly szeptemberben játszottunk Békéscsabán, és azt hozzá kell tenni, hogy Endre Budapesten él, ott dolgozik, ott tanul, ott vannak zenekarai... az már másik történet, hogy már csak egy van, a Testimony. A tavalyi, szeptember 1-jei koncert Békéscsabán, előtte már nem nagyon járt próbára, mert az utazás pénzbe kerül stb... Mi azért erőltettük a dolgot! Nem történt meg, és aztán szept. 1-jén buli, nem túl jól sült el... a gyakorlás hiánya ugye meghozta a gyümölcsét, megbeszéltük, hogy valamit ki kell találni. Vagy a zenekart kell abbahagyni, vagy keresni kell egy dobost... és az utóbbi mellett döntöttünk. Keresgeltünk és akkor találtunk egy utódot.

- Órála mit kell tudni?

Ó a Kovács Dániel, szentesi fiatalember, Szegeden tanul az or-

vosi egyetemen, másodéves, fiatal, lelkes... ismertük már egymást, össze is járogattunk, beszélgettünk, nem olyan túl rég dobol, de nagyon tehetséges. Hát a kor... ahhoz képest, hogy egy 20 éves fiatalemberről beszélünk, majd látni fogod, hogy nem rossz. Hát ugye Endrét nehéz pótolni, de hát ez olyan dolog, hogy Magyarországon vagyunk, nem Svédországban, hogy leakasztunk egy dobost a szögről bármikor.

- Hahaha, igen! És az új lemezen már az új dobos alakít?

- Nem, ezt még Endrével csináltuk. Tavaly előtt már elkezdttük csinálni, Szentesen. 2005 végén, szeptemberben. Ez úgy indult, hogy kaptunk egy felkérést egy négyszámos bakelitre... egy olyan mini...

- Egy maxi single!

- Így van, így van! De mivel különböző hibák belesúsztak, technikai, meg a zenekar hozzáállása, nem igazán tudtunk próbálni, nem volt pénz... tehát úgy minden összejött, ez a felvétel elcsúszott, egy évig csináltunk. Nagyon elhúzódt, és a kiadó ezt lemondta, utána be is csődölt, nem tudta már finanszírozni. De ez az anyag elkészült, és egy régi jó barátom, a Fodor Laci, ő a Stygian Shadows című fanzint szerkeszti, vele felvettem a kapcsolatot. Oziris... az egy cseh produkciós iroda, a Fodor Laci barátom meg mi így megjelentettük saját költségen, saját kiadásban. Elharmadoltuk a költségeket.

- Mennyit jelentett ez nektek?

- Hát ez nekünk 50 ezer. Durván 150 ezer forintba került 500 db CD. De ez nyomdai borító, szitázott CD, nem otthon másolt CD-R, számozott, meg van nyomva a Golgoth névvel, tehát ez egy gyári CD. És ez 4 szám, 25 percben.

- A stílus az nem változott? Az új zenészek nem hoznak új irányvonalat?

- Nem, nem, én is megmaradtam, meg a Zoli is...

- És ti adjátok a szellemi muníciót!

- Így van! Hozzá kell tennem, hogy basszusgitáros poszton is változás történt.

- Igen?

- Igen, a Temesvári Zsolt helyére került a Vörös Feri, ő egy csongrádi fiatalember, a Zsolti meg idén tavasszal szállt ki, tanulmányok, család, ambícióvesztés, tehát összetett azt mondta, hogy ő ezt már nem tudja felvállalni, részéről ennyi volt a zenekar.

- Hát köszönöm szépen a beszélgetést, kíváncsian várom az új arcok belépőjét!

- Mi is köszönjük a lehetőséget!

Ezekután került sor az omninózus hangversenyre, mely, ahogyan azt az interjúban Tibor sejtette, az új arcokkal is fergetegesre sikerült. A beszélgetésünk után, még a koncert előtt Tibor kiegészítette a felvázolt képet azzal, hogy ezt az alkalmat azért szervezték, hogy az új tagokkal a fedélzeten felvezessék a következő hétvégén Budapesten sorra kerülő, debütáló bulijukat. Tehát úgy is felfoghatjuk, hogy a Golgoth a szülővárosában, Szentesen éleslővéstet, hadgyakorlatot tartott, hogy aztán bevetésre induljon a magyar főváros ellen. Az est élményeiben szemezgetve semmi kétségem afelől, hogy Bp-en is nagyot szóltak.

2. fejezet: Enemy Efforts és 90-es évekbéli arcok 2007. december 29., Jómadár söröző

A szentesi Jómadár sörözőbe már több ízben látogattam el azért, hogy különböző zenei élményekre tegyek szert. Ezúttal is szíves invitálásnak tettem eleget, hiszen barátaim, cimboráim hív-

tak, hogy az Enemy Efforts és más 90-es évekbeli bandák alkalmi buliján ott legyenek. Amikor a jelzett napon egykettő nyolc után megérkeztem, és egy kávét vettem a hideg ellen, már jó néhány ismerős arcot láttam. Rövid idő alatt jó hangulatba kerültem, hála annak az ökörködéssel vegyített beszélgetésnek, amelyet Bocskay Csaba, Kovács Szabolcs, és Tímár Zoltán társaságában folytattam. Felelevenítve emlékeinket, sörözgetve, ácsorogva figyeltük az előkészületeket, az év utolsó ilyen rendezvényéhez. A Jómadar söröző előadóterme „vetekszik” méreteiben a Delelével... talán annál azért kicsit nagyobb. Nem sokkal. Közben Mangec fanzinokat kínált - én is kértem egyet, a Maniac Mass Murder-t. Volt ott valaki, aki tepertős pogácsát estebédelt, az érdeklődő ifjúság, és összegyűltek a 90-es évekbeli már nem fiatalok. Ott voltak még a kocsmá törzsvevői is. Szóval megtelt a helyiség, elől volt egy üres sáv, a „táncparkett”, és vártunk. Ez a rendezvény nem egyszerűen a szokásos csúszással kezdődött. Kicsit soknak tűnt azért. Még életemben nem voltan olyan koncerten - talán egy-két kivétel - ami pontosan a megadott - szórólapon, plakát - időben kezdődött volna. Ez megszokott dolog, legalább is az én időmben az volt. Ez azonban valahogy túl nehezen indult be. Vártunk, egyre türelmetlenebbül. Nekem úgy tűnt egy elkapott beszélgetésszálból, hogy - nem sokkal a kezdet előtt - még a sorrend sem volt tisztázva. Azután a huzavona véget ért, és kezdett a **Hypertonia**. A csapat munkásságát nem igazán ismerem, ezt be kell vallanom. Egy 2005-ös lemezük van meg, Tímár Matyi jóvoltából. Nem az én világom, ennek ellenére érdekesnek találok. Úgy hallottam ők mindig is ilyenek voltak. „Csendes örültek”, ahogy valaki jellemezte. Nos a csapat zengedezése jó felvezetésnek bizonyult. Régi stílus, de élő. A kellemes meglepi akkor ért miniket, mikor egy baromira ismerős témát pendítettek meg. Mivel ének nem volt, nehezen tudtuk beazonosítani. Amikor azonban felismertük a Sepulturától a Troop of the doomot, akkor legalábbis nálam nagyot nőttek. Így aztán az összbemutató kellemes lett, bár a végén a Slayer nem nagyon ment. Rövid szünet után a színpadon állott az **Enemy Efforts**. A felállás speciális volt, mivel majd az összes régi tag is fel-felállt a dobogóra, egy-egy számban közreműködni. A régi dalok és a várt feldolgozások mellett néhány új szerzemény is elhangzott, jelezve, hogy a banda felvette a 2001-ben elhullott fonalat. Ismét csak egy vallomás következzen: a felvezetésből és a megelőző beszélgetésekből leszűrve egy sokkal jobb bulira készültem. A csapat lelkesedésével nem volt semmi hiba. Zolika teljes erőből rajta volt a ritmusszekción, később panaszkodott, hogy dupla erővel kellett belelépnie a lábgépbe, hogy valami hallatsszon. Az is kiderült, hogy a fellépést mindössze három próba előzte meg, és a régi tagok közül az egyikük - Smith Krisztián - Angliából jött haza, hogy itt lehessen. Amikor az Efforts „letette a lantot”, hevesen megvitattuk a tapasztalatainkat. Az első benyomás az volt, hogy a zene több helyen hullámvölgybe került, ilyenkor szétesett, a csapatnak szinte úgy kellett erővel összeragasztani. A HC általam annyira favorizált jegyei: tempó, kiállítások, újra tempó, itt nem álltak össze egyetlen organikus egésszé. A másik, ami azonnal feltűnt, az Efforts új dalainak szövegei. Nem erős oldaluk a szövegírás. Kevésnek éreztük az ígérekhez képest a feldolgozásokat. Azért az AMD-től a „pulykát” jó volt hallani. A színpadi összkép változatos volt, hiszen a régi tagok egymásnak adták a mikrofont. Ezért aztán nagy volt a jövés-menés. Legjobban a „váravárt” tánc elmaradása zavart minket. Természetesen eszünkbe jutott számtalan más alkalom, amikor nagy volt a mozgás. Itt anekdotaként szeretném idézni a Bocskay Csabát, aki úgy fejezte ki csalódottságát, hogy megjegyezte: „elplilestem!” Ekkor én önkéntelenül megpróbáltam elképzelni, hogy a koncert véget ér, s a hirtelen beálló csendben békés hortyogás hallatszik: A Csaba alszik! Az erős röhögési ingerrel küzdve, megosztottam eme víziómat vele. Csaba dühösen közölte, hogy nem erre

gondolt. Persze tudtam én azt, hiszen szinte csak a „pulykára” volt némi mozgolódás. Nekem is eszembe jutott a BP-ten anno átélte Undertaking buli, ahol a vége felé már többen voltak fenn a színpadon, mint lenni, előtte. Zolika is érezte, tudta, hogy nem nagyon jött össze a buli. Nem olyasmi ez, amit egy zenészen, aki - akik - ennyit kihagyott, illik számon kérni. A csapat tagjai láthatóan nagy örömmel muzsikáltak, örülve egymásnak és az alkalomnak. Bulás Gabi szinte viháncolt ének közben, sugárzott róla a jókedv és a lendület. Az est további fellépői remélhetően megbocsátanak: nem írok róluk. Célzatosan és szubjektíve az **Enemy Efforts** kedvéért mentem el oda. A továbbiakban egy interjú következik, melyet Zolikával készítettem az újraindulásról, valamint Kovács Szabi beszélt a terveiről...

- Köszöntöm a két veteránt. Ismerjük a múltat, tudjuk, hogy mi történt a múltban! És most itt vagyunk és ma este zene lesz! Egy rövid bemutatkozást kérnék, hogy jutottunk el ebbe a pillanatba, ahol most itt állunk.

Zolika: Ismerjük egymást Bandi, régóta, tudod miről van szó. Ugye 2001-ben véget ért, külföldi munkák, Krisztián elment dolgozni Angliába, nem találtam másik gitárost, másik énekest. Most a Bulás Gabival döntöttünk úgy, tulajdonképpen tavaly késő őszszel, az Enemy Efforts talán... lehetne még egyszer. Mi lenne hogyha újra kezdenénk. És akkor ebből a gondolatból lett is valami, vettünk cuccot, 6 év után. A jelenlegi felállás: Pataki Tamás baszusgitár, Bulás Gábor gitár-ének, jómagam pedig dobos.

A mostani első koncertünk, egy meglepetés-koncert, minden régi tag, aki játszott a csapatban, feltűnik egy-két számban, de amúgy trióban játszunk. A régi tagok: Smith Krisztián, László Péter énekel, meg Hangai Gábor is. Úgy néz ki a dolog, hogy egy-két régi tag, mint Nagy Lajos, vagy Koszt Ferenc, ők már nem vállalták, de majdnem minden tag játszik. Lesznek régi számok, feldolgozások, mint pld: AMD, Biohazard.

- Hát akkor ez tulajdonképpen úgy is vehetjük, hogy egy...

- Nosztalgia zenekar!

Igen, nosztalgia zenekar.

Szabi: - Ugye 93-ban kezdődött a Sunstroke, itt Szentesen. Sajna kisebb-nagyobb gödrökkel, hiába próbáltuk kitaposni úgy, hogy mindenkinek jó legyen. És most újra jött egy ihletem... saját elhatározásomból, semmiféle kényszer hatása alatt nem állok... hahaha...

- Hahaha... nem vallattak, nem verték a talpad!

- Így van! Így van! A Sunstroke-ot újra felelevenítsem... két-három számot játszunk a régi számokból, teljesen kiscserélődött a felállás, a régi csapatból nem maradt meg senki, csak én. A másik zenekar, fiatalabb csapat, akikkel régi motoros zenéket játszunk...

- Motoros zenéket?

- Igen, igen! Régi motoros zenéket! Ugye a régi anyagok megvannak, rengeteget költöttünk rá, hogy megcsináljuk most ezt, én bízom benne, hogy március és április végén egy rockfesztiválon itt Szentesen, amit szeretnék megcsinálni. Meg szeretném hívni a médiát, azokat az újságírókat, akik annak idején is ott voltak. Felvettük a kapcsolatot, nem zártuk el, örülnek is neki, hogy egy régi csapat van itt újra. Mondtam nekik, hogy a stílus kicsit változott.

- Bálint?

- Annak idején mindenki békével ment el. Nem kerestem meg a Bálintot, mert vannak fiatal, tehetséges zenészek. Sokszor úgy érzem magam közöttük, mint aki megújult. Ezt a kort éljük, ezzel igyekezzünk lépést tartani... a színvonallal, bízom benne, ahogy a többi zenekarral is, sikerülni fog!

- Nagyon szépen köszönöm ezt a rövid összegzést!

Zolika-Szabi:

- Mi is köszönjük!

Túri András

Szergej Lukjanyenko: Éjszakai Őrség

Szergej Lukjanyenko Éjszakai Őrség című könyvét szeretném figyelmetekbe ajánlani, mely a Galaktika kiadásában jelent meg 2007-ben, miután világszerte sikert aratott a mozifilm, melynek alapjául szolgált.

A történet napjainkban játszódik Moszkvában. A Fény és a Setét örök harcát vívja. Alakváltók, vámpírok, mágusok és egyéb különleges képességekkel bíró lények élnek elvegyülve a hétköznapi emberek között. Ők a másfélék, akik képesek belépni a homályba, a valóság mélyebb rétegeibe és alkalmazni a mágját. Mivel erőik képesek elpusztítani a világot, réges-régen megkötötték a Megállapodást, mely mindkét félnek biztosítja jogait és korlátok közé szorítja tevékenységüket. A Fény erői létrehozták az Éjszakai Őrséget, hogy felügyeljék a setéteket, míg a setétek a Nappali Őrség által ellenőrzik a fénypártiakat és a Megállapodás szövege szerint "az idő majd határoz felőlünk."

Mindkét fél mágusai szinte bármire képesek, de minden jótett feljogosít egy setét lényt egy gázság elkövetésére az egyensúly nevében, és ez fordított helyzetben is igaz. Ettől függetlenül mindkét oldal szüntelenül törekszik kiterjeszteni hatalmát, miközben éberrel figyeli ellenségei tevékenységét. Minden másféle szabadon választhat, melyik félhez csatlakozik. A setét az egyéni szabadságra helyezi a hangsúlyt, és ennek bármit alárendel. Nem tekinti bűnnek a gyilkolást sem. A fény viszont a közjó érdekében bárkit és bármit hajlandó feláldozni, és nem válogat az eszközökben. Hol húzódik a határ, ha van egyáltalán? Összességében elmondható, hogy egy igényesen kidolgozott fantasy világ tárul elénk, mely átszövi a hétköznapi valóságot.

Ebben a környezetben él Anton Gorogyeckij, az Éjszakai Őrség közepes tehetségű mágusa, aki programozóként dolgozott, mielőtt fény derült különleges képességeire. Néhány fejezet kivételével ő meséli el a történetet egyes szám első személyben, így mindent az ő szemszögéből kísérelhetünk figyelemmel. Éjszakánként egy vámpírra vadászik, aki szerelmével engedély nélkül öldököl Moszkvában. Ez az első "bevetése", hiszen az Éjszakai Őrségnek eddig sokkal nagyobb szüksége volt egy jó programozóra, mint egy gyenge mágusra. Teljesen kiegyezett figura, de még van humora. Jóban van a szomszédaival, bár nagyon megviselte, mikor rádöbben, hogy az egész család vámpírokból áll. Setétek, de betartják a törvényeket, és békés életet élnek. Jó kérdés, bártnak vagy ellenségnek tekintse őket.

A helyzetet tovább bonyolítja, hogy a metróban felfedez egy kárhozát örvényt, amit csakis egy hatalmas erejű átok

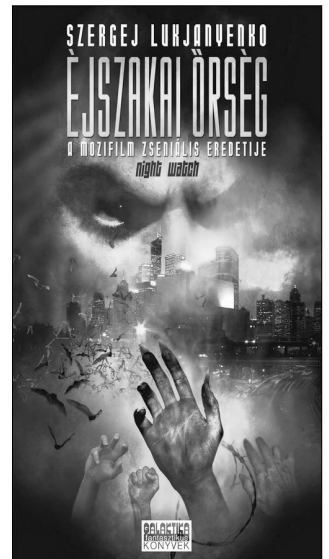
hozhatott létre. Így az Éjszakai Őrségnek már két komoly problémával kell megküzdenie, de ezek valahogyan mégis összefüggenek, és egy átfogóbb terv részét képezik. Mindkét oldal igyekszik hasznot húzni az eseményekből. Sohasem lehet tudni, ki irányítja a dolgokat valójában és az egyes szereplőket tudtukon kívül éppen ki használja fel céljai érdekében.

Nagyon jó a könyv hangulata, nem lehet letenni. Antonon kívül még számos érdekes karakter szerepel a történetben. Például az Éjszakai Őrség főnöke, Borisz Ignatyjevics, aki a 14. században költözött Európába, kedveli a keleti ruhákat és a legfurfangosabb cselszövő, bár ezt remekül leplezi. Vele maximum a Nappali Őrség feje, Zavulon érhet fel. Szemjón, a nagy erejű fénypárti mágus szereti a vodkát, életveszélyesen vezet, és szinte mindenben legalább 70 éves tapasztalata van. Egy 13 éves máguslány, aki félálomban is képes gyógyítani a másnaposságot. Olga, Anton közvetlen munkatársa, akit büntetésből zártak egy bagoly testébe és az elmúlt 80 évet egy vitrinben töltötte. Egyáltalán nem beszélhetünk sematikus, kidolgozatlan karakterekről, ami véleményem szerint alapvető pozitívuma a regénynek.

A könyv alapján készült film alaposan átalakította a történetet, bár nem a felismerhetetlenségig. A regény hangulatát viszont tökéletesen sikerült visszaadnia. Látszik, hogy nem amerikai feldolgozás, ami egyértelműen pozitív tényezőnek tekinthető. Nincs tele klisékkel, nem erőltettek bele egy hangsúlyos szerelmi szálát, sem pedig valami divatos és rendkívül magasztos mondanivalót. Ezért a filmet is bátran merem a figyelmetekbe ajánlani. Kár, hogy csak a könyv egy részét dolgozza fel.

A könyv utószava megemlíti, hogy orosz nyelven már megjelentek a regény folytatásai. Remélem, hamarosan olvashatóak lesznek magyarul is.

lda

Éjfél van,
már aludni kéne,
de nem jön álom a szememre,
Gondolkodok az életen,
egy sörösüveget,
tartok a kezembe.

Nézzem a holdat,
a csillagos eget,
vajon Engem,
Senki sem szeret?

Felnőtté válva

Nem álmodok,
de ébren sem vagyok,
kábultan az udvarban ülök,
bonyolult az élet,
úgy érzem, kikészülök.

Tönkretett ez az élet,
vágom a fát alattam,
Rádöbbenek, mikor

Egyedül-egyedül Maradtam.

Nem fogja Senki sem a Kezemet
Senki sincs már aki eddig,
Szeretett.

Nem szól Senki, ha Hibázom,
Nem Kiabálnak, ha piázom.

ImiRamone